Homilia

en el Jubileu dels Catequistes. Santuari de Misericòrdia de Reus, 8 de juny de 2025

Molt estimat poble sant de Déu. Molt estimats catequistes de l'arxidiòcesi. Benvolguda Marta, delegada diocesana per a la catequesi. Benvolgut Provicari general per a la pastoral. Molt estimats mossens. Religiosos i religioses. Junta d'Administració del Santuari i Cambreres de la Mare de Déu de Misericòrdia. Benvolguts tots.

En aquesta diada de Pentecosta ens trobem els catequistes i, sobretot, les catequistes de la diòcesi en pelegrinatge jubilar, aquí, als peus de la Mare de Déu de Misericòrdia. Hem caminat junts, i hem travessat la "porta santa" per acollir, amb cor humil, el do de la indulgència que l'Església ens ofereix en aquest Any Sant Jubilar de 2025. Des de la plaça de la Pastoreta i a través del passeig de Misericòrdia, hem pelegrinat fins al santuari. Com a creients en Crist ressuscitat, hem anat resseguint algunes aparicions de Jesús als seus deixebles, unes aparicions que també han centrat la litúrgia de l'Església durant tot aquest temps de Pasqua.

La idea de pelegrinatge és cabdal perquè recull la força del nostre ser i l'anhel de la nostra ànima que «va cap al Senyor». Ho sabeu tots i totes. Aquest any és Any Sant, any de Jubileu universal. Aquest lloc, aquest santuari, estimat per tots els reusencs i reusenques i per tots els cristians de l'arxidiòcesi, és un dels cinc temples jubilars, i sobretot enguany s'ha convertit en una veritable casa d'esperança. Aquí, on tantes generacions han vingut a pregar, a celebrar, a agrair, a fer experiència de Jesús ressuscitat, avui també nosaltres, catequistes de l'arxidiòcesi, volem deixar ressonar la nostra pregària més sincera: «Veniu, Esperit Sant, renoveu la vida, renoveu l'Església, renoveu el món.»

El recordat papa Francesc, en la butlla amb la qual convocava el Jubileu, *Spes non confundit*, va expressar amb aquestes paraules el perquè de la tria del lema: «Convé tenir present que l'esperança neix de l'amor i es fonamenta en l'amor que brolla del cor de Jesús traspassat a la creu.» Aquest Amor no enganya. Quant en sabem, els cristians, i quant, vosaltres catequistes, en sabeu, d'esperança! No ens n'amaguem. Quanta experiència no té el nostre amor sorgit del cor de Jesús! Tots hem fet experiència personal d'aquesta esperança que no defrauda. Costa? Certament. Però aquesta esperança és l'ocasió d'apropar-nos a una mena de benestar espiritual de saber-se certament salvats per Déu que ens estima.

Quant anhelem la pau! La pau que, precisament, dóna Jesús ressuscitat en les seves aparicions als deixebles. Quantes pregàries i desitjos no hem dit aquí o a qualsevol

de les vostres parròquies en favor de la convivència, de l'amor i de la pau veritable! I el món s'entesta a trepitjar un cop i un altre les debilitats, les marginalitats, la pobresa, les preteses inferioritats. Cada injustícia, cada guerra fraternal ens minva l'essència de l'ésser humà. Per això, l'horitzó esperançat del bon cristià també treballa per la pau.

El papa Francesc ens convidava a «deixar-nos atraure per l'esperança i permetre que, a través nostre, sigui contagiosa per a tots els qui la desitgen». La nostra mateixa vida, com a catequistes, com a transmissors i transmissores de la fe, a vegades discreta o amagada, però sempre plena de llum, és una crida silenciosa que arriba al cor del món, oferint consol i esperança a les joves generacions. Vosaltres, sense anar més lluny, a les parròquies, a qualsevol de les realitats diocesanes de cada lloc, exerciu un carisma en el si de les comunitats, i, sobretot, exerciu el carisma de transmetre la fe viva als nostres infants i joves. I en aquest any jubilar que estem celebrant, l'Església diocesana us agraeix profundament la vostra presència i el vostre testimoniatge, en aquest any i en tots els anys, perquè portem a sobre l'esperança que no confon, l'esperança que no enganya ningú i que no ens enganya a nosaltres.

El papa Francesc en aquest document deia també: «L'esperança és la llum que il·lumina el present i ens obre al futur […]. El món d'avui, ferit per guerres, divisió i pobresa, necessita pelegrins de l'esperança, testimonis de l'Evangeli que, amb el seu estil de vida, siguin signe del Regne de Déu». I precisament això és el que som avui, el que hem fet avui: un pelegrinatge d'esperança. No hem vingut aquí només a demanar, sinó a oferir la nostra disponibilitat i a deixar-nos renovar. Aquest jubileu no és només una celebració exterior, és una crida interior. És el temps favorable per tornar a Déu amb tot el cor. És moment de passar de la indiferència a la compassió, del cansament a la confiança, del «sempre s'ha fet així» al «Senyor, què vols que faci?». I, potser, avui, per a vosaltres, catequistes, la pregunta seria: «Senyor, com vols que renovi la catequesi que estic fent?»

Estimades i estimats, aquest pelegrinatge coincideix amb la solemnitat de Pentecosta, la festa de l'Esperit Sant. Fem memòria dels textos escoltats en el pelegrinatge sobre les aparicions i, després, aquí en el santuari, ja en la celebració d'aquesta eucaristia, dels relats de la vinguda del Defensor, del Paràclit, de l'Esperit del Senyor. Què va passar? Aquella pregunta que es feien les persones presents que van escoltar una «remor». Què va passar? Doncs que va venir l'Esperit Sant i tot va canviar: Els deixebles van rebre els dons de l'Esperit Sant que, com a catequistes, segur que heu resseguit amb els nois i noies que es preparen per a la confirmació:

saviesa, enteniment, consell, fortalesa, ciència, pietat i temor de Déu. Aleshores, els seguidors del Senyor, que el sabien ja ressuscitat, es van revestir de coratge, de comunió i de certesa en l'esperança que tenien. I avui, aquí, en aquesta nostra trobada jubilar, podem dir que l'Esperit de Déu no sols ens inspira, sinó que ens empeny; no sols ens consola en les adversitats, sinó que ens envia a acompanyar; no sols ens uneix, sinó que ens dóna força i ens fa sortir junts a portar esperança al món.

El papa Francesc, en un Congrés Internacional de Catequesi tingut a Roma el 10 de setembre de 2022, dirigint-se a tots els catequistes, els deia: «Si us plau, no us canseu mai de ser catequistes. No de "fer classe" de catequesi. La catequesi no pot ser com una hora de classe, sinó que és una experiència viva de la fe que cadascun de nosaltres sent el desig de transmetre a les noves generacions. Certament que hem de trobar les millors modalitats per tal que la comunicació de la fe sigui adequada a l'edat i a la preparació de les persones que ens escolten. «Ahir mateix, a la trobada de catequesi de l'Alt Camp tinguda a Valls, em va admirar la iniciativa i l'extraordinari treball pedagògic dels catequistes; però —tornant al papa Francesc— esdevé decisiva la trobada personal que tenim amb cada un d'ells [dels nois i noies]. Tan sols la trobada interpersonal obre el cor per a rebre el primer anunci i el desig de créixer en la vida cristiana amb el dinamisme propi que la catequesi permet posar en pràctica.» A continuació, el Papa recordava els catequistes que el van preparar per a la primera comunió. Hi havia una monja ja gran, de nom Dolores, que dirigia el grup de catequistes: a vegades ensenyava ella, a vegades unes altres dues bones dones que, curiosament, ambdues s'anomenaven Alícia. I aquesta monja, amb les altres dues dones —afirma el Papa— «van posar els fonaments de la meva vida cristiana». I, afegeix: això va marcar la meva vida; ho he recordat sempre. I acaba dient: «M'he permès parlar d'això per a donar testimoniatge que, quan hi ha un bon catequista, deixa petjada; no sols la petjada del que se sembra, sinó la petjada de la persona que ha sembrat.» Recordeu-ho, doncs, vosaltres, catequistes, recordeu-ho en aquesta experiència jubilar. El vostre testimoniatge mateix pot marcar tota una vida de cada un dels vostres nens i nenes i nois i noies que venen a la catequesi!

Aquest any del Jubileu ens ofereix també, germanes i germans, un do espiritual preciós: la indulgència plenària. En un temps en què tot sembla instantani, superficial i efímer, l'Església ens ofereix un regal profund: una gràcia que allibera l'ànima, que ens recorda que som fills perdonats i estimats per damunt de les nostres faltes. No és un mecanisme màgic, sinó una expressió concreta de l'amor de Déu que vol guarir-nos i reconciliar-nos. Perquè som els seus fills, les seves filles i estem agermanats amb el Senyor.

No oblidem Maria, Mare de Misericòrdia. Ella es va estar a l'altar de la creu, i es va mantenir, també, per Pentecosta exercint com a primera deixebla i unint els deixebles. Per això, aquest pelegrinatge que fem avui té, també, un gust de gràcia especial: caminem cap a Maria per trobar-nos amb l'Esperit del seu Fill. Posem sota la seva protecció la nostra catequesi, les nostres parròquies, els infants, els joves i tots aquells adults que tornen a entrar per la porta santa de les nostres esglésies a la recerca de sentit. I també, posem sota la protecció de Maria aquells que s'han allunyat de la fe. No n'hi ha prou amb repetir fórmules, cal deixar que l'Esperit renovi la nostra manera de viure la fe. Pentecosta no és un record, és una missió. Recordeu-ho, catequistes: Pentecosta no és un record, és una missió. Sortirem d'aquí com ho van fer els deixebles: perdonats, transformats, renovats, enviats i esperançats; amb ànim renovat per a renovar la nostra catequesi, per tal que la vida, per a tots els cristians, sigui, en certa manera, un constant jubileu personal, pel bé de cadascú, i en conseqüència pel bé de tota l'Església. Dic això perquè ja sabem que anomenem aquest temps de gràcia *Any Sant* no sols perquè aquest temps estigui delimitat per grans esdeveniments, sinó perquè en ell mateix un Any Sant és una crida que rebem tots els catòlics a promoure la santedat a les nostres vides, és a dir, a acomplir en la seva plenitud la nostra vinculació al poble sant de Déu amb goig i en pau.

Que la Mare de Déu de Misericòrdia ens ajudi i intercedeixi per nosaltres i també, avui sobretot, per tots els catequistes que no han pogut venir a aquesta celebració i que estan units espiritualment amb aquest jubileu dels catequistes. Amén.